

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7085/2025
01.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Услуга“, Оаци из Оака, чији је пуномоћник Петар Мијановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1291/24 од 27.01.2025. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1291/24 од 27.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1291/24 од 27.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 2851/21 од 15.10.2024. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да сваком тужиоцу понаособ на име неосновано плаћене накнаде за одржавање водомера исплати износ од 4.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.08.2018. године до исплате и обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1291/24 од 27.01.2025. године, жалба тужилаца је одбијена, жалба туженог делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима, тако што је туженом поред досуђеног износа трошкова од 13.500,00 динара, досуђен и износ од 9.000,00 динара и обавезан тужилац АА да туженом исплати наведени износ, док је у преосталом непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка жалба тужене одбијена и првостепена пресуда потврђена и одбијен захтев тужилаца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име трошкова одржавања водомера у периоду од јуна 2018. године до децембра 2020. године. Одлукама нижестепених судова одбијен је као неоснован тужбени захтев с обзиром на то да је у спорном периоду постојао правни основ по коме је тужени вршио наплату ове накнаде, садржане у члану 56. став 1. тада важеће Одлуке о комуналним делатностима Општине Оџаци („Сл. лист Општине Оџаци“ бр.16/12...8/16), која одредба није проглашена неуставном и незаконитом, а престала је да важи 09.12.2020. године ступањем на снагу Одлуке о снабдевању водом за пиће од 01.12.2020. године („Сл. лист Општине Оџаци“ бр.25/20). Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер у овом случају, супротно наводима ревизије не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или потреба новог тумачења права, нити потреба уједначавања судске праксе, јер се ревизијом не указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а побијана другостепена одлука заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Имајући у виду напред наведено, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП, и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 06.07.2021. године. Вредност предмета спора је 4.000,00 динара по тужбеном захтеву сваког од тужилаца.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора, ревизија није дозвољена у смислу члана 479. став 6. ЗПП, са којих разлога је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић